

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7427/2021
20.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Гордане Комненић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Горан Атанасковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Блажо Шпадијер, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији туженог ВВ из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6901/20 од 01.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6901/20 од 01.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6901/20 од 01.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6389/18 од 24.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезани су тужени ББ и ВВ да тужилци солидарно исплате износ од 2.299.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.08.2000. године, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужилци солидарно на име трошкова парничног поступка плате износ од 571.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6901/20 од 01.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 6389/18 од 24.06.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ВВ из ... је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 77/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се

побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог ВВ, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе, новог тумачења права, као ни потребу разматрања правног питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом друготуженог се заправо оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено, на основу члана 407. став 2. ЗПП. Поред тога, друготужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука о истој чињенично-правној ситуацији као у конкретном случају и супротно пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побијаних пресуда у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права из члана 132. Закона о облигационим односима, да раскидом уговора обе стране се ослобађају својих обавеза, изузев обавеза накнаде евентуалне штете (став 1.), те да ако је једна страна извршила уговор потпуно или делимично, има право да јој се врати оно што је дала (став 2.), а да страна која враћа новац дужна је платити затезну камату од дана када је исплату примила (став 5.), а што је случај и у конкретној ситуацији, будући да је према члану 2. предметног уговора о купопродаји непокретности – стана у изградњи од 03.08.2000. године, продајна цена у потпуности исплаћена продавцима, првотуженој и друготуженом – подносиоцу ревизије, који су на дан 02.10.2006. године били уписани као сувласници предметног стана на уделу од по $\frac{1}{2}$. Разлози ревизије делом се односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити у смислу члана 404. ЗПП.

На основу члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 22.11.2006. године, али је поднеском од 09.07.2019. године, уместо износа од 135.945,00 евра, тражена исплата износа од 2.299.500,00 динара, што представља противвредност износа од 18.732,36 евра.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази имовинску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић